

bam
bú

L'últim
gat birmà
Rosa Moya

«Una història àgil que et captivarà per la seva intel·ligent combinació d'aventura, màgia i exotisme.»

COIA VALLS

«Rosa Moya ha escrit la novel·la infantil més felina que recordo, amb un accent marcadament londinenc. Una aventura plena de misteri, de sorpreses i de miols.»

FRANCESC MIRALLES

«Si una bona novel·la és la que comunica al lector l'encant de les coses que l'indueixen a estimar i a explorar la vida, l'atzarosa història d'aquest gat birmà explicada per Rosa Moya ho és, sense cap mena de dubte.»

JESÚS BALLAZ

Una gran novel·la d'aventures, trepidant des del primer moment i que no decep ni el jove lector ni l'adult que s'atreveix amb aquesta història tan singular i felina. Excel·lentment conduïda per l'autora, que amb la base d'una llegenda magnífica sobre els gats sagrats birmans és capaç de traslladar-nos des de Londres fins a Birmània per retrobar-nos nosaltres mateixos amb la nostra millor versió.»

OCTAVIO SERRET (LLIBRERIA SERRET)

«Rosa Moya ha escrit sobre com n'és, d'important, trobar el camí correcte a la vida. Com n'és d'important no estar desorientat, escoltar la nostra consciència, ser tan valent com en Charlie Parker i tant genuí com l'últim gat birmà! Com diu en Hsaya, "la rancúnia no pertany al camí correcte".»

SÍLVIA TARRAGONA

L'últim gat birmà

*A la Dana, perquè amb sis anys adora les seves gatetes
i no ha deixat de preguntar-me quan acabaria d'escriure
aquest conte tan llarg*

*Al meu marit, pel seu suport i els seus consells, i per fer-me
tocar de peus a terra; però també perquè, sense sentir
cap devoció especial pels felins, en Javi ha acabat acceptant
que són una mica màgics*

*Als meus pares, per tot el que sóc, per la seva dedicació
i per regalar-me temps, sense oblidar que han cuidat
els meus felins sempre que ho he necessitat. I especialment
a la meva mare per ensenyar-me una de les lliçons més felines
de la meva vida.*

*A la meva germana, pel seu entusiasme i la fe incondicional
en tot el que faig. La Marta va endevinar la data en què es
publicaria L'últim gat birmà. Sense els seus ànims, probablement
no hauria acabat aquesta aventura. A més, estima els gats tant
com una servidora*

*A les meves gates, la Nuka i la Lola, que van esmicolar
l'esberrany d'un capítol que mereixia no ser llegit*

A tothom, un milió de gràcies!

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2016, Rosa Moya, pel text
© 2016, Luciano Lozano, per totes les il·lustracions
© 2016, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2016

ISBN: 978-84-8343-409-3

Dipòsit legal: B-1090-2016

Printed in Spain

Impress a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

L'últim
gat birmà
Rosa Moya

Il·lustracions de
Luciano Lozano

**bam
bú**
EDITORIAL

1. És ell! És el GAT!

–**Un altre cop** aquest gat –va dir en Charlie, tot incorporant-se al llit.

Feia tres mesos que en Charlie no dormia d'una tirada. Cada nit, els miols queixosos d'aquell felí acabat d'arribar a Westminster Square es colaven per la finestra de la seva habitació i, com un despertador embruixat, el feien saltar del llit.

Les nits de lluna plena els miols encara eren més intensos, com aquella vegada que en Charlie va agafar el coixí i es va tapar les orelles ben fort.

El noi havia après a distingir les fases de la lluna segons la intensitat dels miols. Lluna nova: miols curts, però molt insistents. Quart creixent: miols una mica llargs i aguts. Lluna plena: miols molt profunds i llargs, com un lament etern.

Quart minvant: miols febles, gairebé planyívols. Aquesta era la part didàctica de la història, però n'hi havia una altra d'inquietant i incomprendible. Pel que sembla, l'única persona que sentia aquell gat era en Charlie, en Charlie Parker.

El noi ja s'havia cansat de preguntar als seus pares, a la Mary, la seva millor amiga, a en Yamir, l'amo del supermercat, o a la senyora Margaret si havien pogut dormir la nit passada o l'altra o si, per contra, els havia despertat un gat que miolava desesperat. «Oh i tant, que he pogut dormir, Charlie!»; «Un gat, dius? Doncs no, jo no l'he sentit en tota la nit»; «Per sort, jo dormo com un soc»; «Ja ho diu el metge, que estàs obsessionat pels gats, Charlie». Allò ja passava de mida. «Jo, obsessionat pels gats!»

En Charlie sabia que aquell gat era de carn, ossos i pèl. Tard o d'hora el trobaria. I llavors demostraria a tots els veïns de Westminster Square que tenia raó i faria que la canalla s'empassés aquella cantarella impertinent que l'empaitava com un fantasma quan el veien: «En Charlie sent gats que no existeixen, en Charlie sent gats pertot arreu», i evidentment s'enduria aquell felí a una protectora d'animals que estigués a cent, a dues-centes... No, encara millor, a mil cantonades de distància, on no el pogués tornar a sentir mai més.

Va despenjar l'abric del penja-robes i se'l va posar damunt del pijama per abocar-se a la finestra. Feia fred. No passava ni una ànima pel carrer. La lluna plena brillava més amunt dels núvols, com si aquests la gronxessin en un llit tovet. Més lluny, el Big Ben, famós per la seva campana de tretze tones de pes, tocava les dues de la matinada.

Com altres vegades, en Charlie va mirar cap als contenidors de la brossa. Un rodamón havia arreplegat un crostó de pa sec i mitja poma: «Pobre home», se'n va compadir el noi. «Últimament n'hi ha molts, a la ciutat», i es va començar a empescar les seves pròpies teories sobre el gat. Potser era una bestiola morta de fam i de fred? No. Va mirar al voltant dels cotxes aparcats. O era un gat que volia trobar, al preu que fos, una família que l'adoptés? No i no. D'aquesta manera era impossible trobar un amo, encara que et regalessin un sac de diners. «Probablement», es va dir, «és un gat capriciós i insolent que em vol fastiguejar el son i la vida. Segur.»

Durant els darrers tres mesos, en Charlie havia pensat en gats de moltes menes. Devia ser un gat europeu de pèl curt, un gat blau britànic, un gat d'angora turc, un siamès, o potser es tractava d'un gat somali? Gats, gats, gats... Ja n'hi havia prou!

«Si algun dia trobo aquest gat, sabrà el que és bo.» Per culpa seva no rendia prou a l'escola. Havia suspès geografia i tenia l'educació física penjant d'un fil. Ell! Un esportista com ell! Increïble! Però el que no perdonaria mai a aquell coi de gat era perdre's el proper campionat de karate.

–Charlie –li havia dit el seu pare el matí de la fatídica notícia–, sembles cansat i fas ulleres. El que menys et convé és l'estrès d'una competició. La teva mare i jo hem decidit que aquest any no competiràs, si no és que les coses canvien. Ja saps el que diu el metge... –A en Charlie li va caure com una galleda d'aigua freda.– Per cert –va fer el pare, escurant-se el coll–, encara sents miols a la nit?

«És clar, evidentment, per descomptat, sí, cada nit», va pensar, però aquestes afirmacions li van quedar clavades com espines de peix a la gargamella. Sense deixar de remenar els cereals, el noi va sospirar:

–No, papa, ja fa temps que no sento cap miol.

En Charlie no volia anar altre cop al metge i tornar a explicar-li allò que ningú no es creia. El seu diagnòstic havia estat clar:

–Senyors Parker –havia dit el metge, mirant per sobre de les petites ulleres de muntura vermella–, el seu fill pateix una manifesta obsessió pels gats. Em poden dir –va prosseguir, elevant una mica el to de veu– si en Charlie va tenir algun trauma, quan era petit?

El noi va negar als seus pares que patís cap obsessió i encara menys un trauma, va insistir que el metge s'equivo-cava, però no els va poder convèncer.

–No ho trobes estrany, que tu siguis l'únic del barri que sent aquest gat, Charlie? –va preguntar la mare, carregada de raó–. Però no et preocupis, rei, que de seguida et curaràs.

–Si observen qualsevol canvi en la seva actitud, no dubtin a visitar-me urgentment –va recomanar el metge–. I recordin: res de gats a casa. –I es va acomiadar, amb una encaixada de mans als senyors Parker.

Després d'aquelles paraules en Charlie no va tenir altre remei que acceptar que aquell any no competiria, tret que... A veure si ho endevines? Tret que trobés aquella bestiola «imaginària».

A uns cinc-cents metres, es va encendre el llum del pis més luxós i antic de Westminster.

–Sembla que la pobra senyora Margaret no pot agafar el son –va remugar en Charlie, i no hi hauria donat més importància si en aquell mateix moment no hagués vist la silueta d'un gat a contrallum. Perquè, allò era un gat, oi?

En Charlie va córrer a agafar els prismàtics. Què hi feia, la senyora Margaret, aguantant un gat? La velleta no tenia cap mascota a casa. Encara més, era al·lèrgica als animals. Ella mateixa l'hi havia confessat.

–Ja m'agradaria, tenir una mascota que em fes companyia, Charlie, però sóc al·lèrgica a tot el que té pèl o ploma.

En Charlie no es podia creure el que veien els seus ulls.

–Però què fa, senyora Margaret! –va exclamar, sense deixar anar els prismàtics.

La senyora Margaret havia engrapat el gat pel clatell i li estava fent crits, o això semblava. Pel que ell sabia, la senyora Margaret no podia cridar. Quan alçava una mica la veu, li agafava un atac de tos. Llavors havia d'inspirar fondo i beure aigua a glopets curts.

El cadell va deixar anar un miol profund. En Charlie el va reconèixer de seguida.

–És ell! És el g...! –va cridar, obrint uns ulls com unes taronges. La paraula «gat» no li cabia a la boca.

La senyora Margaret va fer seure bruscament l'animal en una cadira.

El gat tenia les pupil·les dilatades i les orelles caigudes, i provava d'esquivar la dura reprimenda de la senyora Margaret mirant cap a una altra banda.

Era un gat de pèl semillarg amb la cara tacada de color de xocolata com un siamès i les puntes de les potes, blan-

ques; d'un blanc pur com la neu. Qualsevol, encara que no li agradessin els gats, s'hauria compadit d'aquell felí que semblava víctima d'un segrestador sense escrúpols.

Segrestador? Havia dit «segrestador»? Un moment. En Charlie va recapitular. La pobra senyora Margaret, la que recollia diners per als orfes de Londres, aquella a qui duia el pa cada dia, veïna de tota la vida i amiga dels seus pares, era una segrestadora? O, més ben dit, era la segrestadora d'un gat?

Aquella deducció no tenia solta ni volta, però encara en tenia menys creure que la senyora Margaret fos una *pobra* velleta vídua.

Per primera vegada el gat es va mirar en Charlie, a través dels prismàtics. Una llum intensa i violàcia el va encertar i el noi va caure desplomat.

2. Una trucada

-Charlie, com t'ho has fet, això? –li va preguntar la senyora Parker l'endemà, posant-se la mà al front.

–El què, mama? –va preguntar ell, sense saber gaire de què li parlaven.

–Com que el què, Charlie? –va repetir la mare–. Doncs el nyanyo que t'has fet al front.

–Ah, sí, el nyanyo! –va dissimular–. Ahir em vaig donar un cop amb la prestatgeria.

I quan es va tocar el front, un dolor agut com una descàrrega elèctrica el va obligar a tancar l'ull. Una mica més amunt de la cella dreta li sobresortia un bony important. En Charlie va parpellejar un parell de vegades, però no se li va escapar ni una ganyota de dolor.

Va dir adéu a la mare i va sortir al carrer, cap al supermercat d'en Yamir a comprar el pa de la senyora Margaret.

El dia s'havia llevat molt ennuvolat i aviat tornaria a ploure. A en Charlie no el molestava la pluja, sinó el trànsit, que semblava que es multipliqués quan els núvols amenaçaven tempesta.

«Com és que la senyora Margaret té aquest gat sense que ningú no ho sàpiga? Com és que hi està tan enfadada? Ni el papa es va enfadar tant quan el caniche de la Mary va arrencar totes les plantes del jardí.»

Quan va arribar al majestuós edifici on vivia la velleïta, en Charlie es va començar a mossegar el llavi, un mal costum que havia agafat tres mesos enrere, sempre que es posava nerviós. Va trucar al porter automàtic i es va esperar que la senyora Margaret es desplaçés del menjador al rebedor, recorrent el llarg passadís.

–Ets tu, Charlie? –va sentir al cap d'una estona per l'interfon.

–Sí, senyora Margaret –va respondre. I, com cada dia, en Charlie va entrar a l'edifici i va pujar amb l'ascensor fins al setè pis.

El marbre verd lluïa com quan era nou i donava una lluminositat tan especial a l'edifici que, ni els dies més grisos de pluja, no calia encendre el llum.

La senyora Margaret s'estava a la porta, recolzada en un bastó que tenia el puny de plata. Anava vestida amb un conjunt de faldilla llarga i jersei de coll alt, de color negre, i damunt les espatlles hi duïa un xal granat d'allò més

elegant. Els cabells, recollits com sempre en un monyo, li donaven un aire de Greta Garbo, almenys això deien els seus pares.

–Tingui, el pa –va dir en Charlie, sense deixar de mossegat-se el llavi.

–Moltes gràcies, Charlie –va contestar la senyora Margaret–. No sé com m’ho faria si hagués de baixar cada dia al carrer. No tots els vellets tenen tanta sort, saps? –va sospirar, amb una veu tan dolça i melosa que ningú hauria dit que fos capaç de cridar ni a una mosca, o a un gat pel que fa al cas, tal com en Charlie havia vist la nit abans.

La senyora Margaret, a més a més, tenia molt bona reputació, i no solament al barri de Westminster, sinó a tot Londres. Sa Majestat la Reina li havia donat una condecoració per la seva tasca humanitària en defensa dels nens orfes de la ciutat. Aquell moment es va retransmetre per totes les cadenes de televisió i la notícia va sortir publicada a la premsa britànica. Durant molt de temps, la gent no va dir Westminster Square, sinó Margaret’s Square. La senyora Margaret, tant si ho volia com si no, s’havia apoderat del nom del barri com una vampira.

En Charlie es va quedar immòbil, amb la mirada clavada a les portes de les habitacions del llarg passadís.

–Que et passa res, Charlie? –es va interessar la senyora Margaret.

«Les habitacions sempre estan tancades», va pensar en Charlie. «El gat podria ser dins de qualsevol.»

–Charlie? –va insistir la senyora Margaret.

–Eh? Ah! –va fer en Charlie, com si acabés de baixar dels núvols–. Me n’he d’anar, senyora Margaret. Fins demà! –es va acomiadar de pressa i corrents.

Un dels defectes d’en Charlie era precisament el seu caràcter impulsiu. Més d’una vegada, si hagués fet l’esforç de reflexionar una mica abans de contestar o actuar, s’hauria estalviat problemes. Però li costava tant aguantar-se que, quan algun cop ho provava, s’anava posant vermell, vermell i més vermell. Quan s’averkonyia, també. La seva mare, en canvi, es posava de color rosa. L’herència genètica hi tenia molt a veure, en aquell sentit.

Tal com li deia el seu entrenador de karate, Haru Izumi, a mesura que s’anés fent gran no tindria més remei que aprendre a autocontrolar aquella particularitat del seu caràcter.

En Charlie necessitava parlar amb l’única persona que se l’escoltaria. Va treure el mòbil de la motxilla i va marcar el número de la Mary.

–Mary, ja l’he trobat. Finalment l’he trobat! –va deixar anar, tot excitat.

–Charlie, però què dius que has trobat?

–El gat, Mary, el gat –va remugar, com si la Mary hagués de saber què havia vist en Charlie la nit abans–. És a casa de la senyora Margaret.

–Què? –es va sorprendre la Mary–. La senyora Margaret?

–Sí, Mary. Ahir a la nit el vaig veure des de la meva habitació!

–N’estàs segur, Charlie? –va demanar la Mary, encara més sorpresa.

–Tan segur com la conversa que tenim ara, i que el cel avui és gris i que ara mateix sentiràs passar un autobús.

Efectivament, un autobús va passar en aquell moment per Old Queen Street i el soroll del motor va rugir al fons.

–D’acord, Charlie, i?

–Com que «i», Mary? O sigui que em passo tres mesos sent víctima dels miols d’un gat i l’únic que em pots dir és un «i?».

–Tranquil, Charlie, entesos? Volia dir que si ja has pensat què li diràs a la senyora Margaret –va rectificar la noia.

–Evidentment. A la senyora Margaret no li diré res. Ni piu –va respondre en Charlie, rotundament–. Durant aquests mesos ha guardat gelosament aquest gat sense que ho sàpiga ningú. El té segrestat per algun motiu estrany.

–Ah!

–Mary, per què no pares de respondre amb monosíl·labs i em dones una solució com Déu mana?

–D’acord. –La Mary va agafar aire i va deixar anar, d’una tirada:– En primer lloc, ningú no es creurà que la senyora Margaret tingui segrestat un gat. Fins i tot a mi em costa de creure, tot i que et crec, i tant que et crec! En segon lloc, si vols que tots et creguin, has de trobar el gat, i si el gat és a casa de la senyora Margaret, doncs haurem d’entrar a casa de la senyora Margaret.

–Això mateix! –va exclamar en Charlie, a qui ja li havia passat pel cap aquesta idea.

–Això mateix! –va contestar la Mary, amb contundència.

Era la primera vegada, des que en Charlie coneixia la Mary, que coincidia amb el seu pla. Es va fer un silenci.

Cap dels dos, des del seu telèfon, va gosar de preguntar com s'ho farien per entrar al pis, escorcollar-lo i trobar el felí sense que la senyora Margaret se n'adonés.

Hi havia tres premisses fonamentals. Primera: òbviament, la senyora Margaret no podia ser al pis. Segona: havien d'anar de pressa quan el busquessin. La senyora Margaret no s'estava mai fora de casa més de dues hores, i això passava els diumenges, els dilluns i els dijous. Tercera: un cop localitzat el gat... Bé, ja decidirien més endavant què en farien. Ara no era el moment de plantejar-s'ho. Encara no l'havien rescatat.

Un tro eixordador va trencar el silenci, anunciant la tempesta imminent. Va començar a ploure.

–Mary, se m'acaba d'acudir un pla.

Cal dir que en Charlie era àgil de pensament, sobretot en situacions límit, difícils o compromeses.

–Explica-me'l, vinga –va dir la Mary–. Tret de tu, no crec que hi hagi ningú al món més interessat a trobar aquest gat que jo. –I es va disposar a escoltar-se'l.

La pluja es va fer més intensa i, al cap d'uns minuts, va caure un xàfec que va inundar els carrers de Londres.

3. Al monestir birmà de Mandalay

A milers de quilòmetres de distància, els monjos de l'apartat monestir de Mandalay, ocult enmig d'una densa vegetació entre les muntanyes, donaven la benvinguda al nou dia entonant càntics i lloances a Buda. El murmuri de les seves pregàries i l'olor d'encens omplien les parets d'aquella construcció austera i oberta, de fusta de tec, presidida per la imponent figura de Buda al fons.

Darrere dels monjos, cinc gats de pèl daurat i amb les puntes de les potes blanques seien al terra de pedra, amb els ulls tancats en plena meditació. De no haver estat pel ritme lent i compassat de la seva respiració, qualsevol els hauria pres per objectes decoratius. Mi, Myeiji, Lei, Than i Yei formaven part d'aquella comunitat religiosa i eren profundament respectats pels monjos.

Entre aquells bonics animals als quals ressaltaven els morros, les orelles, les potes i la cua pels colors de xocolata, lila i blau en contrast amb el to daurat del pelatge, hi faltava des de feia tres mesos el gat més petit. En Hsaya havia desaparegut del monestir sense deixar ni rastre. Els monjos, i sobretot en Hui Gen, el seu cuidador, havien examinat pam a pam tots els racons del monestir i les rodalies. En Hui Gen fins i tot s'havia aventurat més enllà dels vessants de la muntanya. En Hsaya era tan petit, encara!

–És inútil que continuem buscant, germà –li havia dit el monjo Luang–. Hem d'acceptar que en Hsaya s'ha perdut, s'ha ofegat al llac o ha estat presa d'un animal salvatge.

Però en Hui Gen es resistia a creure qualsevol d'aquestes possibilitats. Un gat sagrat tenia un sentit de l'orientació extraordinari i, en mitjans hostils com l'aigua i el foc, una capacitat d'adaptació gairebé immediata. Tampoc no es creia que hagués acabat dins la gola d'un tigre o d'una serp, ja que en Hsaya podia fer capgirar la voluntat de qualsevol quan la seva vida corria perill.

–Potser en Hsaya no estava prou desenvolupat en aquest sentit, germà –el va provar de convèncer el monjo Luang.

Malgrat tot, el monjo Hui Gen somiava el dia que tornaria a veure el cadell. L'abraçaria tan fort que el faria miolar i li prepararia un dels seus festins preferits, les tires de salmó, fins que se n'atipés. Si es volia mantenir fidel a les grans veritats de les ensenyances de Buda, havia d'allunyar el sofriment que li produïa el record d'en Hsaya.

4. Violació de domicili

Era un diumenge al matí. El taxi que havia demanat la senyora Margaret per anar a l'església ja s'esperava damunt de la vorera. La Mary va obrir la porta perquè la velleta hi entrés primer i el taxi va enfilarse de seguida per Old Queen Street.

–Mary, reina meva –va dir la dona gran, amb una guspira de satisfacció als seus ulls blaus–. No saps com t'agraeixo que m'acompanyis.

–Oh, és un plaer! –va respondre la Mary educadament–. Tot i que, si he de ser sincera, la idea ha estat d'en Charlie.

–Charlie, Charlie –va repetir la senyora Margaret–. És un bon vailet, oi que sí? Llàstima d'aquesta obsessió pels gats que té. Els seus pares estan molt preocupats. Confiam que es curi aviat.

–Confiem que sí! –va fer la Mary, seguint el fil de la conversa. «Pobre Charlie. Tothom creu que està malalt», va pensar. Però en comptes de manifestar la seva preocupació, la Mary va apuntar un gran somriure. Tal com li recordava sempre el seu amic, la Mary era la reina de la diplomàcia.

En Charlie va treure el duplicat de claus que els seus pares tenien a casa per si algun dia li passava alguna cosa a la velleta, hi va fer donar un parell de voltes al pany i la porta es va obrir.

El pis de la senyora Margaret era gran, molt gran. Feia uns tres-cents metres quadrats, distribuïts en sis habitacions, dues sales, tres banys –un dels quals dins l’habitació de la senyora Margaret–, la cuina i una impressionant biblioteca franquejada per dos àngels de coure.

Quan en Charlie va veure el pis per primera vegada, li va cridar l’atenció la varietat de tonalitats amb què la senyora Margaret havia pintat les parets: color de maduixa, primera habitació per l’esquerra del passadís; color de préssec, primera habitació per la dreta; color groc plàtan, segona habitació per l’esquerra; color blanc coco, segona habitació per la dreta; color taronja, tercera per l’esquerra; color de móra, tercera per la dreta. Les sales eren de color verd poma, la que acollia una immensa llar de foc de marbre rosa de Porriño, i verd kiwi la més petita. La biblioteca tenia color de mel i la cuina combinava el color crema i el de cirera.

Aquell pis era com una gran fruita exòtica i aromàtica, i estava impecablement endreçat i decorat. La senyora Mar-

garet havia viatjat arreu del món i solia adquirir peces úniques, de valor incalculable, i sempre els trobava el lloc just i més apropiat que es mereixien. Semblava que aquells objectes haguessin estat encarregats expressament, perquè el racó que ocupaven era el que havien d'ocupar i no podia ser cap altre.

En Charlie va entrar a l'habitació de color de móra. Va mirar sota el llit, dins l'armari, en un bagul de nacre i ivo-ri que hi havia al peu del llit, importat directament de la Xina. El gat no hi era. Després es va ficar a la cuina i va començar a obrir els armaris. Per darrere d'uns paquets d'ar-ròs, treien el nas un parell de llaunes de menjar per a gats. La cara d'en Charlie va projectar una expressió d'alegria:

–És aquí. Sí, la bestiola és aquí! –va exclamar i el va començar a cridar suaument–: Gatet, on ets, gatet?

En Charlie va arribar a la sala. La volta de vidre tenia un gat dibuixat. No s'hi havia fixat mai, en aquell detall.

Va sentir un miol per resposta. Al noi li va semblar que venia de l'habitació de color blanc coco, precisament on dormia la senyora Margaret.

En Charlie el va continuar cridant:

–Gatet! Menut! Hola, hooooola! –va fer, allargant la primera síl·laba.

El felí va contestar amb un altre miol profund i llastimós que va ressonar com si estigués... dins d'una capsa?, dins d'un espai buit i tancat?

L'església era ben plena. Molts feligresos van saludar la senyora Margaret. El capellà també li va fer un gest amb

el cap en senyal de benvinguda. La majoria dels assistents eren gent gran, tret de la Mary i un altre noi gairebé de la mateixa edat. A la Mary les esglésies li feien molt de respecte. L'escassa llum i les imatges de dolor que transmetien en les figures, els quadres o els frescos la feien posar trista.

Quan anava a una església mirava d'esquivar-los sempre que podia. La noia va mirar fixament cap als bancs que tenia al davant i l'altar.

Quan el capellà va pronunciar les últimes paraules, la senyora Margaret es va agafar al braç de la Mary i li va donar uns copets perquè marxessin.

A fora, la claror del dia va enlluernar la Mary, en contrast amb la penombra de l'església.

–Li ve de gust que fem un passeig per St. James Park?
–va proposar la noia amb la intenció d'allargar l'estona perquè en Charlie trobés el gat i pogués sortir airós de casa de la velleta.

–No, Mary. Avui estic especialment cansada. M'agradaria arribar a casa al més aviat possible –va contestar la senyora Margaret.

–No fa mal dia i caminar una mica li anirà bé –va insistir la Mary, que la volia convèncer.

–No, preciosa. Un altre dia, de debò. –I la senyora Margaret va obrir el moneder per dipositar un bitllet de cinquanta lliures al pot de llauna d'un captaire que demanava almoina a la sortida de l'església.– Quanta pobresa que hi ha, oi reina? –va preguntar amb discreció–. Ens podem sentir molt afortunades.

–I tant que sí –va admetre la noieta.

Tot seguit, la senyora Margaret va aixecar el bastó per cridar un altre taxi. La Mary va encreuar els dits i va desitjar sort a en Charlie.

El noi ja era a l'espectacular habitació de color blanc coco. A l'esquerra de l'entrada hi havia una calaixera de pols de marbre i una banqueta de forja. Davant del llit amb dossier hi havia un armari de portes corredisses de vidre ple de roba endreçada per colors. Els xals i els mocadors ocupaven una àmplia prestatgeria. Eren un complement que la senyora Margaret feia servir tot sovint per protegir-se del fred i de la humitat, i en tenia a dotzenes. El mateix passava amb els bastons, tot i que els darrers mesos s'havia enamorat del que tenia el puny de plata, potser perquè li donava més seguretat que cap altre.

A la part de baix hi havia uns vint parells de sabates, cada model dins la seva capsa i amb una etiqueta que identificava el tipus de calçat: «mocassí de vestir», «sabatilles de llana», «sabates planes de xarol», «botes d'aigua»...

–Gateeeeeet, que ets aquí? –va insistir en Charlie.

Es va sentir un miol darrere l'armari. Però el moble estava enganxat del tot a la paret. Era impossible que el gat cabés entre l'armari i la paret.

En Charlie va enretirar els abrics, el parell d'impermeables i va descobrir una petita comporta quadrada, de cinquanta per cinquanta centímetres, a la làmina de fusta del fons de l'armari. Era indubtable que l'havien fet expressament. Però, què amagava? Podia ser una caixa forta antiquada on la senyora Margaret desava diners, joies o alguna

pedra preciosa? En Charlie va obrir la comporta. No, no era una caixa forta. Hi va ficar el cap i va parpellejar unes quantes vegades.

En aquell forat misteriós, que s'allargava més enllà de la paret, hi havia un recipient d'alumini amb aigua, un altre amb menjar i una manteta de llana damunt la qual, lligat amb un collar, hi havia el gat que feia tant de temps que buscava.

–Al·lucinant! Si no ho veus no t'ho creus! –va deixar anar en Charlie–. Un gat segrestat!

El gatet va aixecar lentament el cap i el va inclinar de costat.

–Eh, gatet –el va cridar en Charlie.

El cadell va sospirar i va mig tancar els ulls. En Charlie va saltar dins d'aquell forat, es va acostar a la bestiola i va deixar que l'ensumés. Si alguna cosa havia après durant tot aquell temps eren els costums dels gats. Però el cadell no tenia forces ni per ensumar-li la mà. En Charlie presentia que havia arribat a temps per... salvar-li la vida? Un calfred li va recórrer l'espina.

Va provar d'alliberar-lo del collar. No tenia cap tanca per on obrir-lo. El va estirar, va voler trencar-lo amb les mans, però va ser impossible. Era un collar de pell de serp, d'una sola peça i d'un material rígid que semblava metall. En Charlie va córrer cap a la caixa d'eines que la velleta tenia desada en un calaix ample de la cuina i en va treure unes tenalles.

–Ja està! –va exclamar quan les tenalles van trencar per fi aquell estrany collar.

El gat va fregar dèbilment amb el morro la cama d'en Charlie.

El noieta estava tan desconcertat que no es va adonar que anava just de temps. La senyora Margaret estava a punt d'arribar. Li va sonar el mòbil.

–Mary, és increïble... –va fer en Charlie quan va veure el nom de la Mary a la pantalla del seu telèfon.

–Charlie –el va interrompre la Mary i, pràcticament sense vocalitzar, va afegir–: si ets a casa de la senyora Margaret, surt ara mateix. Ja està pujant amb l'ascensor.

–Gatet, no et preocupis, et trauré d'aquí –va dir instintivament, sense recordar com l'havia patit els darrers mesos. En Charlie era bon noi.

L'animaló va correspondre a les seves paraules obrint una mica els ulls. En Charlie va tenir prou temps per sortir d'aquell forat ocult, tancar la comporta de l'armari i esmunyir-se sota el llit, just abans que la senyora Margaret entrés a l'habitació.